

Belki Bir Gün

– *kamil-erbil* · 06 Mart 2025

BELKİ BİR GÜN...

Bir zamanlar terk ettiğim veya terk ettiğimi sandığım, hayatımın bir dönemini geçirdiğim bir sokağı ziyaret ettim. Bir zamanlar beni herkesin tanıdığı bu sokakta dolaşırken tanıdık birine rastlamak pencerelerden bakanlardan,sokakta dolaşanlardan bir merhaba,nasılsın sesi duymak,ondan bir haber almak istedim...

Sanki ben bu sokakta hiç bulunmamışım,sanki burada hiç yaşamamışım gibi hiç kimse camı açıpta bana seslenmedi.Hiç kimse tanıdık olsun veya olmasın bir merhaba bile demedi. İnadına dolaşım...Aradım... Sanki kimse bu güne kadar beni görmemişti. Beni hiç tanımamıştı.Tüm sokak bana düşmandı sanki.Hiç kimse ondan bir haber vermedi. Veya vermek istemedi. O sokak ,gündüz olmasına rağmen zifiri bir karanlığa bürünmüştü.

İnsanların görmesine aldırış etmeden gözyaşlarımı silmeye bile gerek duymadım. Özgürce salıverdim gözyaşlarımı. Gözyaşlarım nurdan yapılmış inci taneleri gibi özgürce yüreğimin ta içinden gelip sanki acıları temizlercesine aktı,aktı,aktı... Gözyaşlarım aktıkça acımın azalacağı yerde, dahada çoğaldığını,dayanılmaz bir hal aldığını anlıyordum.

Acaba ben bunu hak etmişmiydim ? Fazlasıyla hak etmiştim.Hemde çok fazlasıyla hak etmiştim.

Sokağın başında durdum ve şöyle başımı geriye çevirip son bir defa,acaba diye yaşlı gözlerle sokağa baktım. O kadar kalabalığa rağmen sokak bomboştu.

Kendime göre haklı nedenlerimden dolayı bunun böyle olmasını ben istemişim.

"Allaha emanet ol" son sözüydü...

Kaybettiğimi bulmak için geldiğim bu sokaktan umutlarımı yitirmeden belki bir gün,bir yerde diyerek ayrıldım.

Her şeye rağmen acaba o beklenen gün gelecekmiydi ?

Beklemenin kime ne zararı dokunmuşki...

Kamil ERBİL